

Descosit en l'alta costura

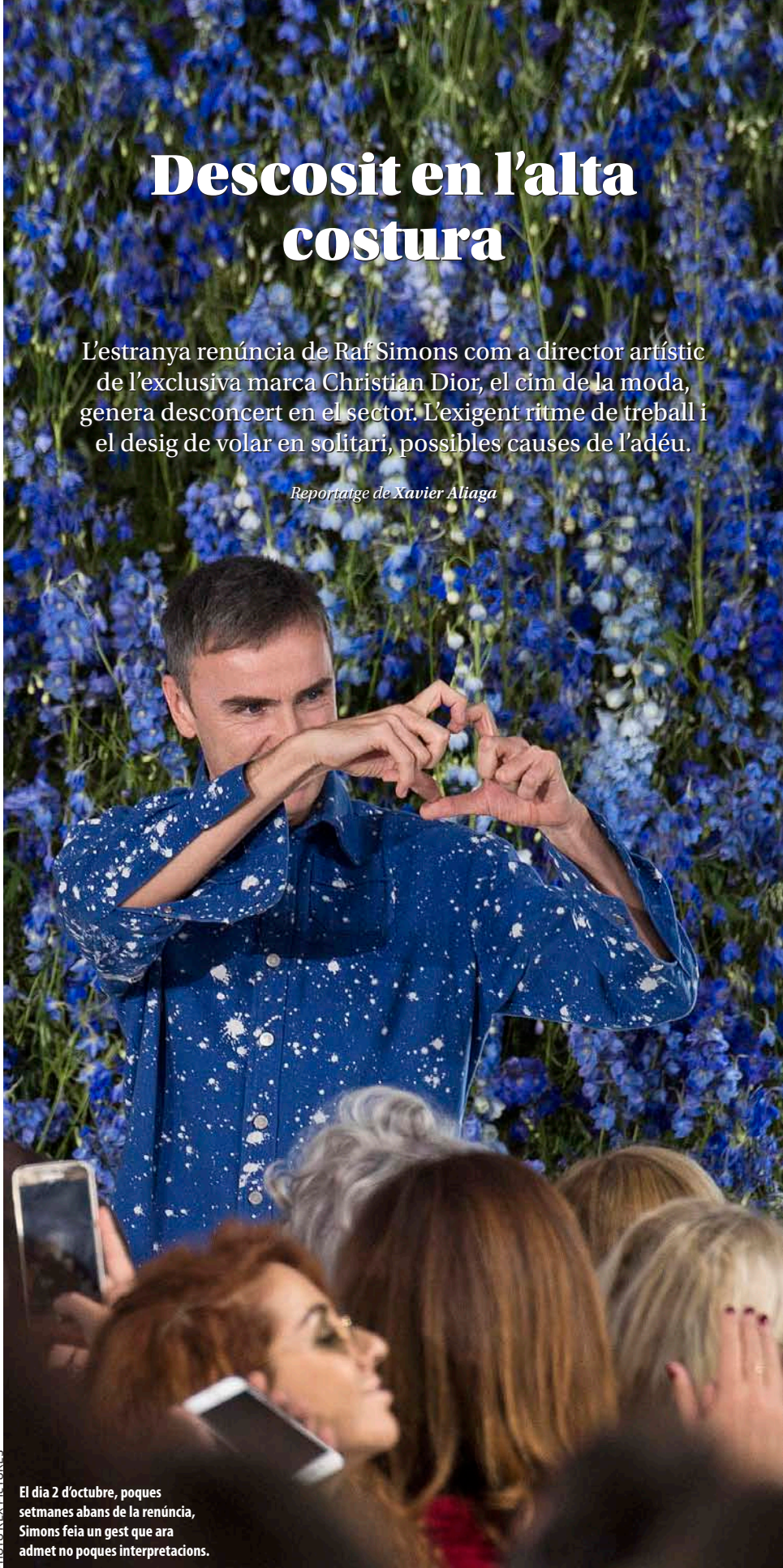
L'estranya renúncia de Raf Simons com a director artístic de l'exclusiva marca Christian Dior, el cim de la moda, genera desconcert en el sector. L'exigent ritme de treball i el desig de volar en solitari, possibles causes de l'adéu.

Reportatge de Xavier Aliaga

Tan sols havien transcorregut tres anys i mig des que el dissenyador belga Raf Simons, nascut l'any 1968, ascendia a l'Olimp de la moda en fer-se càrrec de la direcció artística de Christian Dior, tot un emblema del sector i un símbol de la *grandeur* i el *glamour* francesos. La incorporació es feia pública el mes d'abril del 2012. I servia per tancar una convulsa etapa en la *maison Dior* provocada per l'acomiadament el mes de març del 2011 de l'extraverit John Galliano a causa de la publicació d'un vídeo amb polèmiques manifestacions antisemites. Galliano havia estat director creatiu de Dior des de l'any 1996. Abans, tan sols tres dissenyadors havien carregat amb la responsabilitat del llegat del gran Christian Dior: Yves Saint Laurent, Marc Bohan i Gianfranco Ferré.

L'elecció de Simons, format com a enginyer industrial, suposava un trencament amb el passat. De tarannà discret –un canvi respecte de l'etapa anterior–, el belga també representava una aposta pel minimalisme, una tendència allunyada de l'hiperbolisme i la teatralitat de Galliano. Un retorn a l'esperit del fundador. “Estic obsessionat amb la seua herència”, declarava en una entrevista al diari *El País* a la seua arribada a Dior. “No m'interessa mirar enllloc més que no siga la nostra pròpia història. Alguna cosa necessitava ser restaurada. No m'agradava que la gent no pensara en Christian Dior. Simplement, perquè és massa important”, reblava. Aquesta herència, a la pràctica, suposava apostar per l'elegància, per línies de roba que les dones pogueren posar-se. “Vull perdurar i que Dior perdure. I si això significa que no sorprenc prou, quasi ho preferisc. No tinc pensat cremar-me els dits”. Acabaria sorprenent, finalment, tot i que d'una altra manera.

Sota aquestes premisses conceptuals es produí un desembarcament en Christian Dior reflectit en el documental de Frédéric Tcheng *Dior et moi* (Dior i jo), estrenat l'any 2015. La pel·lícula segueix el procés de vuit setmanes de preparació de la que fou la primera desfilada de Simons

El dia 2 d'octubre, poques setmanes abans de la renúncia, Simons feia un gest que ara admet no poques interpretacions.

PHOTO: REX PICTURES

com a director creatiu de la marca. Les imatges i els diàlegs revelen la prevenció i responsabilitat amb què el belga afrontava el desafiament. També el bon peu en la relació amb el personal de la casa, com s'interessa per la costurera més veterana, com va teixint complicitats amb els seus dos principals directius, Bernard Arnault i Sidney Toledano.

Per sobre de tot, però, al film hi ha reflectida la pressió d'arribar a una marca com Dior. Es veu a Simons, hiperresponsabilitzat, atent als detalls. Es veuen els sospirs. Les mirades de preocupació. Els instants d'angoixa davant els imprevistos. El vertigen del gran dia, la data marcada en el calendari per mostrar el treball davant d'un auditori ple de gom a gom de *celebrities* com Donatella Versace o la molt influent editora de *Vogue* Anna Wintour. D'estrelles de Hollywood com ara Jennifer Lawrence o Marion Cotillard, membres d'un selecte club de seguidores que inclou també Natalie Portman, Emma Watson o Charlize Theron.

L'expectació i la tensió són màximes. La desfilada transcorre plàcidament. I pels rostres i gestos del públic, és evident que ha estat un èxit. A l'acabament, el dissenyador belga, amb els ulls vidriosos, puja les escales per accedir a la sala i saludar el públic. Tot acaba bé. Tothom vol felicitar el nou rei de la moda. Simons, en algun moment, s'escapoleix i cerca la solitud de la terrassa, acompanyat tan sols d'un assistent i de l'*skyline* de París. I descarrega tota la tensió. Aquell episodi inaugural fa preveure una llarga i profitosa relació entre el dissenyador i la marca. Profitosa, sí, però no llarga.

Al final de la desfilada per presentar la col·lecció primavera-estiu del 2016, el passat 2 d'octubre, un Simons més relaxat i somrient que en aquell tens debut, féu un cor amb els dits, un gest que, ben mirat, no tenia res de particular. O sí: vint dies després, el belga emetia un comunicat en el qual anunciava la decisió de deixar Dior per concentrar-se "en unes altres àrees d'interès en la meua vida, la meua pròpia marca i en altres passions que em

motiven fora de la meua activitat professional". El comunicat conclouia amb la visió oficial de l'empresa: "Bernard Arnault i Sidney Toledano respecten la decisió de Raf Simons i el feliciten calorosament per la contribució creativa excepcional que ha aportat a la casa Dior". Prèviament, Simons els agràia l'oportunitat que li havien donat. Tan elegant intercanvi no ocultava el terratrèmol en el món de la moda. Cap rumor no prefigurava aquest canvi.

Entenguen o no la decisió, la gran *maison* del luxe pot estar agràida al belga. Amb ell, Dior ha fer virar el seu estil cap a

ser aparent. Què fa que un dissenyador en el cim de la seua carrera, amb només tres anys i mig de treball en una de les grans marques mundials de la moda, decidisca un canvi d'orientació? A les entrevistes dels darrers mesos hi ha algunes pistes.

La càrrega de treball, les estretors temporals a l'hora de fer les col·leccions, la pressió. "Quan fas sis desfilades a l'any no tens temps suficient per a tot el procés. Tècnicament, sí, però no tens temps per incubar les idees", deia per a la revista *System*. A Simons, aquest ritme embogit el frustrava. El cansava. Alguns apunten

Un dels fotogrames de *Dior et moi*, amb Raf Simons supervisant amb una model un dels vestits de la seua primera col·lecció en Christian Dior.

una certa austeritat molt més contemporània, a més de deixar enrere la grandiloqüència de Galliano. La darrera col·lecció de Simons deixa un llegat de romanticisme i modernitat, segons els entesos. De reivindicació del llegat del fundador. Que a *Dior et moi* hi haguera imatges d'antigues desfilades de Christian Dior, no és casualitat. A banda de la recuperació estètica de la marca i de molts dels seus acabalats clients, les vendes per a Christian Dior han pujat un 60% des de l'any 2011. El cercle virtuós, tanmateix, devia

també al fet que no tenia el control de totes les àrees de Dior. El belga sembla haver apostat per la satisfacció personal d'un temps més gran per crear, d'un procés menys veloç i més reflexiu. "No sóc el tipus de persona a la qual li agrada fer les coses ràpid", explicava. "Puc bellugar-me amb el més alt nivell d'expectació en la indústria, però això no et fa millor dissenyador", afegia. Si aquests són els motius o n'hi ha uns altres, se sabrà algun dia.

Al món de la moda, però, el que li interessa ara és saber qui ocuparà la vacant. ●